

Veliki Prasak

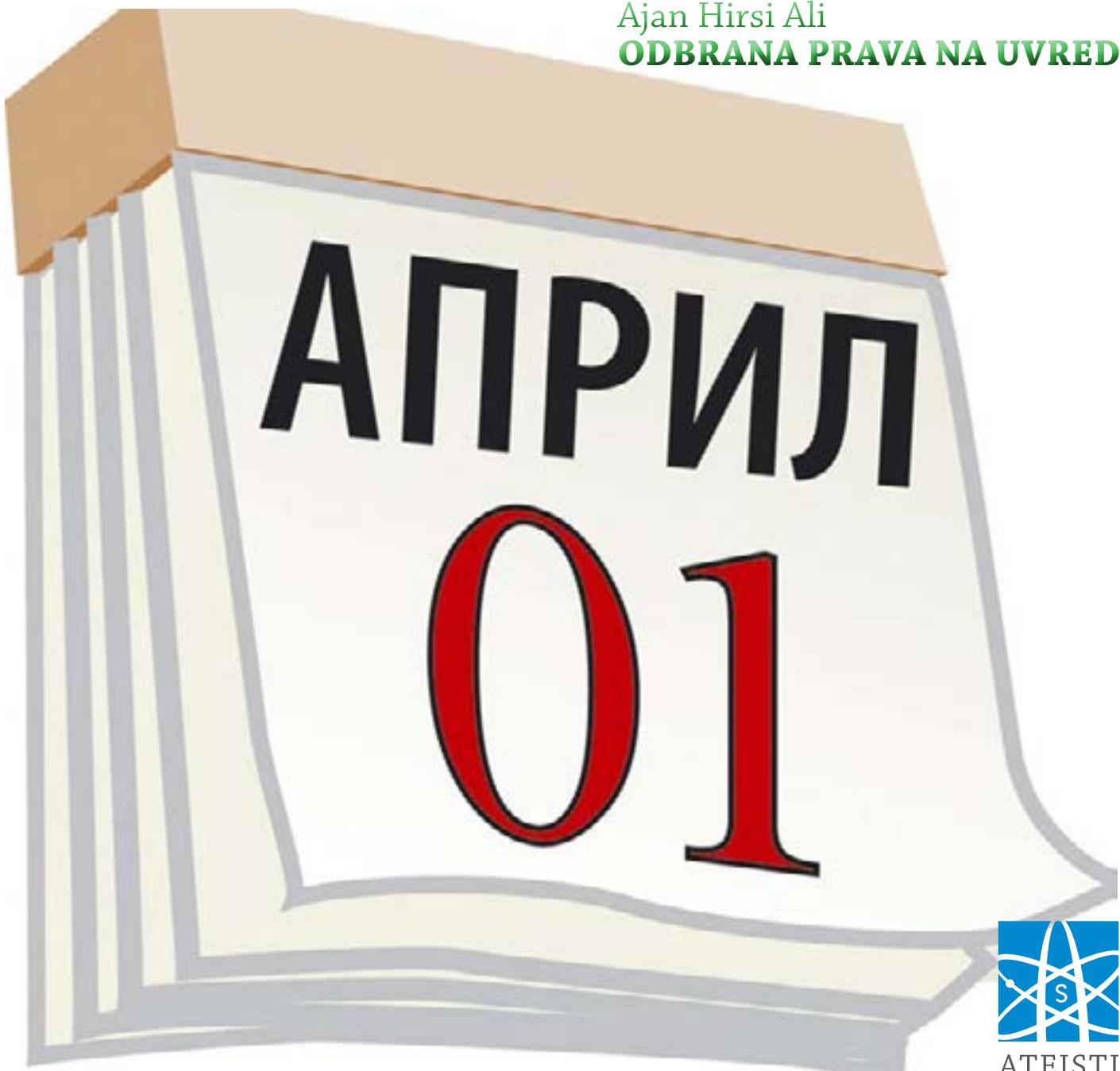
velkiprasak.com

Kori Markam & Marko Ekmedžić

O DEBATI IZMEĐU DŽERVEIZA I KOLBERTA

Ajan Hirsi Ali

ODBRANA PRAVA NA UVREDU

Specijalni broj 15 | April 2018.

ATEISTI
SRBIJE

web: ateisti.com
e-mail: redakcija@velikiprasak.com

Sadržaj

O debati između Džerveiza i Kolberta 4

Autori: Kori Markam & Marko Ekmedžić

Duplerica (citati) 12

Autor: Marko Ekmedžić

Odbрана права на увреду 18

Autor: Ajan Hirsi Ali

Foto:

naslovna:

<http://nesvil.com/wp-content/uploads/2017/04/prvi-april-dan-sale.jpg>

O debati između Džerveiza i Kolberta:

Gervais:

https://pbs.twimg.com/profile_images/680051184628011010/j7btF2wo.jpg

Colbert:

<http://www.latimes.com/resizer/oI5kt4VqSwVdMuKvMfUBFQhrVmY=/1400x0/arc-anglerfish-arc2-prod-tronc.s3.amazonaws.com/public/2W6RGI6US5C5ZDIPGUMU5ECF2E.jpg>

Odbрана права на увреду:

:

Trudeau:

<http://www.barclayagency.com/public/uploads/2-SBA-Speaker-Pages-Trudeau2.jpg>

Charbonnier:

<http://static1.purepeople.com/articles/0/22/90/30/@/3166153-stephane-charbonnier-dit-charb-dans-le-950x0-4.jpg>

Wolff & Merkel:

http://i.dailymail.co.uk/i/pix/2012/02/17/article-2102524-0465821C0000044D-230_468x407.jpg

Ayan Hirsi Ali:

https://cdn-images-1.medium.com/max/1600/0*aqjYe2JQjtr1tV7P.jpg

**VELIKI PRASAK
časopis Udruženja „Ateisti Srbije“**

Izdavač:

Udruženje „Ateisti Srbije“

Kontakt telefon:

+381 63 80 44 200

Glavni i odgovorni urednik:

Vladimir Božanović

Redakcija:

Marko Ekmedžić
Miloš Đuričić
Predrag Stojadinović
Tatjana Manojlović

Lektor:

Ana Arsenović

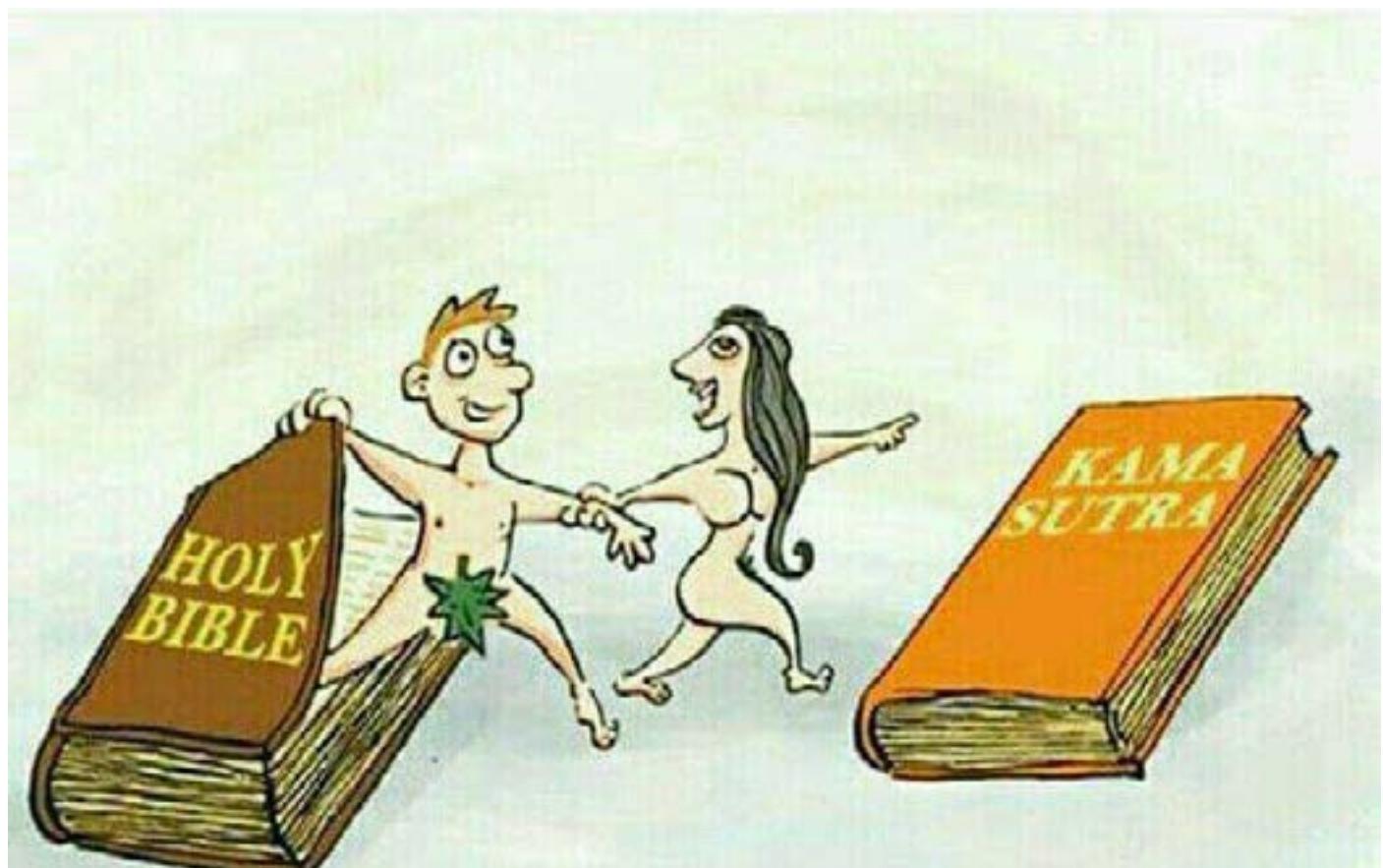
Prevod:

Miroslav Stefanović
Marko Ekmedžić

Dizajn i prelom:

Miloš Marković
Vladimir Božanović

ISSN 2217-5679 Veliki prasak
(Online)

O DEBATI IZMEĐU DŽERVEIZA I KOLBERTA

Kada se postavi pitanje, „Zbog čega postoji nešto, umesto ničega?”, odgovaram uvek sa, „A zašto bi trebalo da postoji ništa, kao suprotnost od nešto?”

Nedavno se britanski glumac i komičar Riki Džerveiz (Ricky Gervais) pojavio kao gost u emisiji „The Late Show with Stephen Colbert” (1. februar 2017.). U kratkom razgovoru, Colbert (Stephen Colbert), katolik, insistirao je da Džerveiz prokomentariše nekoliko tema u vezi sa naukom, ateizmom i verom.

U komentarima je bilo kritike Džerveiza, pre svega u vezi sa zamisli da su Džerveizove pri-

đuje Džerveiza. Jer, kako zaista neko može razumno da tvrdi da je nešto nastalo ni iz čega?!? Problem sa ovim Kolbertovim pitanjem je međutim u tome što je u pitanju slamnati argument (straw man argument, eng.), koji je prepoznat kao takav i istican kao takav već ad nauseam, odnosno dok nam se svima ne smuči. Ateista nije ni na koji način obavezan prema tvrdnji da je nešto nastalo ni iz čega. Čak ako bih i pristao na to da je trenutni konsenzus među naučnicima to

njima i ja, smatraju da je postojaće ničega, metafizički moguće. To znači da postoji neophodno metafizičko prvo stanje nečega, koje mora da postoji uvek, u svakom vremenu. To znači da je i pre velikog praska nešto postojalo. Da li znam šta je to nešto bilo? Naravno da ne. Da li moj nedostatak znanja o tome šta je to nešto, dokazuje da bog postoji, ili da je to nešto u stvari hrišćanski bog? Naravno da ne. Stoga, kada se postavi pitanje, „Zbog čega postoji nešto,

Ateista nije ni na koji način obavezan prema tvrdnji da je nešto nastalo ni iz čega.

medbe odraz vrste naivnosti koja je sve više uobičajena kod ateista i drugih nereligijsnih osoba. Ispitao bih ove napade i njihov značaj, tako što ću proći kroz četiri debatne teme, koje su se pojavile u razgovoru Džerveiza i Kolberta.

Nešto iz ničega

Kolbert je počeo sa tim jedinstvenim pitanjem, „Kako nešto može nastati iz ničega?”. Ovo, sasvim razumljivo, makar isprva iznena-

da se univerzum bukvalno, kako to apologete vole da kažu, „pojavio ni iz čega” (mada to nije trenutni naučni konsenzus), time ateisti ne bi bili obavezani da se drže blešave „nešto je nastalo ni iz čega” tvrdnje. Hajde da ponovim i pomilijarditi put - teizam nije naučno izražavanje, logički pozitivizam ili, ništa manje bitno, naturalizam, bez obzira na to koliko puta vernici tvrdili drugačije i bez obzira na to koliko ateista bi se složilo sa tim pogledima. Mnogi ateisti, a među

umesto ničega?”, odgovaram uvek sa, „A zašto bi trebalo da postoji ništa, kao suprotnost od nešto?” Možda, koliko nam je poznato, postoji samo metafizička nužnost da postoji to nešto i ta nužnost onda objašnjava zbog čega postoji nešto, a ne ništa, iako bi ništa bilo a priori jednostavnije za ateistički pogled na svet. Da li je to stvarno tako ili je samo mogućnost, nije ni na koji način teže pitanje za ateiste, nego što je za teiste. Svi mi moramo taj lanac idenja unazad

Riki Džerveiz

Agnostički ateizam

Džerveiz sebe opisuje kao agnostičkog ateista, što je, a kako svako upućen u savremene debate između ateista i teista dobro zna, uobičajena terminologija među nevernicima. Ugrubo, ideja je u tome da kada se koristi pojам „ateista”, misli se na sistem verovanja, dok onda kada se koristi pojам „agnostik”, misli se na znanje. Na taj način, prema dostupnoj argumentaciji, neko može biti ateista na način da na veruje da Bog (ili bogovi) postoji, ili možda čak i da pozitivno smatra da Bog (ili bogovi) ne postoji, ali da sve jedno bude i agnostik na način da ne zna ili ne tvrdi da zna, da li Bog (ili bogovi) postoji ili ne. Nadalje, postoji dodatna podela na meke (ili slabe) ateiste i na tvrde (ili jake) ateiste. Sa jedne strane, meki ateisti su oni koji tvrde samo da ne veruju u Boga (ili bogove). Sa

Džerveiz sebe opisuje kao agnostičkog ateista, što je, a kako svako upućen u savremene debate između ateista i teista dobro zna, uobičajena terminologija među nevernicima.

da prekinemo u nekom trenutku, napokon, a nejasno je to zašto bi neko odlučio da taj lanac idenja unazad prekine baš kod Boga, umesto kod nekog početnog ili fundamentalnog stanja kosmosa.

Izvan nauke i prirode

Džerveiz tvrdi da ateizam nije sistem verovanja. Tehnički, ukoliko pod pojmom „ateizam” podrazumevamo samo uverenje da Boga nema, odnosno još pre, samo neverovanje u postojanje moga boga, mislim da je to tačno. Ali u smislu toga da Džerveiz ovo koristi protiv Kolberta, onda kada hoće da kaže da je teret dokaza (u debati o postojanju Boga) isključivo na Kolbertovim plećima, taj

potez je potuljen u najmanju ruku, a nepošten u najgorem slučaju. Problem je u tome da to da li je ateizam, strogo gledano, pogled na svet ili to nije, nije bitno od trenutka kada se Džerveiz izjasnio kao naturalista, a metafizički naturalizam (pogled po kom sve što postoji spada u domen prirode) svakako jeste pogled na svet. Dakle, drugim rečima, kada Džerveiz i ateisti poput njega tvrde da teret dokaza nije na njima, a opet, u isto vreme smatraju da je metafizički naturalizam istinit, oni u isto vreme pokušavaju i da zadrže kolač i da ga pojedu. Naturalizam jeste pogled na svet, pa stoga, sve dok neko tvrdi da je on istinit, teret dokaza ostaje i na njemu.

druge strane su tvrdi ateisti, koji tvrde da znaju ili jednostavno veruju da Bog (ili bogovi) ne postoji. Deskriptivno gledano, ova taksonomija kao da je blisko povezana sa načinom na koji mnogi ateisti u današnje vreme tumače svoj ateizam. Tako, što se tiče semantike, sve je u redu. Ipak, a kažem ovo kao ateista, u smislu filozofske ozbiljnosti, pogled na svet i stvarnost ateizma ima nedostatke. Da bih to pokazao, zamislite ateistu koji koristi razliku između ateizma i agnosticizma, kao i razliku između mekog i tvrdog ateizma, u odnosu na bilo koju drugu konцепciju boga, drugačiju od uobičajene, zapadnjačke monoteističke koncepcije. To bi bilo čudno, zar ne? Tako, pitanje je zbog čega se

Stiven Kolbert

Sama činjenica da oni, poput nas, negiraju ostale bogove, dok veruju u svog, ni na koji način ne pokazuje da oni svejedno nisu u pravu.

mi ateisti ne trudimo da kvalificujemo svoje odbacivanje Zevsa ili Odina istim ogradama agnosticizma i pukim nedostatkom vere. A ako ne moramo to da učinimo, moramo li to da činimo u vezi sa hrišćanskim bogom? Pa, iskreno, ne verujem da to moramo da uradimo. Prosta činjenica da ne znam zasigurno to da Zevs ne postoji, ne znači da moram da budem agnostik u vezi sa njegovim postojanjem, išta više nego što činjenica da ne znam zasigurno to da li sam samo mozak u tegli ne znači da moram da budem agnostik u vezi sa tim da li sam ili nisam samo mozak u tegli. Drugim rečima, ta vrsta sigurnosti na koju agnosticki ateista ukazuje da bi razdvojio svoj ateizam i agnosticizam se i sam zasniva na krajnje klinačkom shvatanju epistemologije, koji je

moguće rasturiti već malenim filozofskim istraživanjem. Mogu da sa sigurnošću ne znam to da Bog ne postoji, ali to ni na koji način ne znači da nisam sasvim racionalan u tome što u isto vreme potvrđujem svoje uverenje u nepostojanje Boga. I ne moram sebe nazivati agnostikom dok to činim.

Ja verujem u jednog boga manje od tebe

Morate priznati, retorički je ovo veoma dobro. Jendostavno je, lako se može razumeti i izgovoriti i makar deluje kao pokazatelj važne tačke o verovanju u Boga. Ipak, kada nije učitana, ova primedba teizmu nije ništa više od retoričke ekstravagancije. Problem, kako ga ja vidim, dvostruk je - Pod jedan,

strogo govoreći, ne postoji logička nesaglasnost u negiranju postojanja svih 2999 drugih bogova, dok se u isto vreme prihvata postojanje onog 3000-og. Da se zna, smatram da bi teisti trebalo da se zapitaju oko toga koja je verovatnoća da su se slučajno našli u određenoj denominaciji određene religije, koja je potrefila njihov određeni koncept boga, ali sama činjenica da oni, poput nas, negiraju ostale bogove, dok veruju u svog, ni na koji način ne pokazuje da oni svejedno nisu u pravu. Pod dva, postoje jasne razlike između, recimo, bogova Stare Grčke i boga, odnosno bogova judaizma, hrišćanstva i islama. Te razlike nisu samo definacione, već su pre konceptualne. Konkretno, bogovi starine su posmatrani kao oni koji su u svetu u kome ljudi žive i to

kao njegov sastavni deo. Bili su deo univerzuma, ako želite tako da posmatrate stvari. Nasuprot tome, bogovi koji su se pojavili između VIII i III stoljeća pre

dam jedno naučno objektivnije gledište na pojmove koje gospodin Markam, kao filozof, po mom mišljenju, paušalno obrađuje. Kada kažem „naučno objektivnije”,

uopšte i želimo da govorimo o tome šta je prethodilo velikom prasku, onda izvan okvira vremena, ali donekle u okvirima prostora, možemo da spomenemo samo singulitet,

Dok postoji svakako i vreme za ozbiljnu, filozofski iznijansiranu raspravu, postoji i vreme za brze, lako razumljive retoričke poente.

nove ere, nisu osmišljeni samo kao bogovi koji postoje zasebno i izdvojeno iz sveta, već su posmatrani kao sama osnova i temelj bistvovanja i samog postojanja. Na taj način, hrišćanski bog je kategorično drugaćiji od grčkih bogova, nevezano za to što koristimo reč „bog” da opišemo i jedno i drugo. Znajući to, ako ništa drugo, ovom poentom se, makar i potencijalno, deradikalizuju ateisti u očima prosečnog vernika („Vidiš da nakon svega, ipak nismo tako različiti!”). U zemlji u kojoj ljudi ateiste često vide kao velikog zlog vuka, ovo može biti upravo ono što nam je potrebno. Takođe, u odbranu Džerveiza, dok postoji svakako i vreme za ozbiljnu, filozofski iznijansiranu raspravu, postoji i vreme za brze, lako razumljive retoričke poente. Podrazumeva se da je intervj u emisiji „The Late Show with Stephen Colbert” primer ovog drugog. Stoga, mislim da možemo oprostiti Džerveizu na tome što ovom prilikom nije zaronio preduboko u guste filozofske vode.

Komentari priredivača teksta

Koliko god bilo često nezahvalno, možda i donekle nekorektno, komentarisati komentare na događaj u kom ni ja ni originalni komentator nismo učestvovali, smatram neophodnim da

tu pre svega mislim na postulate prirodnih nauka, na prirodne zakone i na pravila naučne metode. I dok ne sporim da filozofija može i sme imati svoja gledišta na razne teme, obavezan sam da na pitanje „Koliko je $2+2$ u skupu prirodnih brojeva” dam odgovor „četiri”, umesto da se bavim metafizikom, tamo gde je nema.

Nešto iz ničega

Ono na šta bih ovde mogao da imam primedbu, a u vezi sa Markamovim komentarima, samo je ono vezano za njegovu vrlo eksplicitnu tvrdnju da ne zna šta je postojalo pre velikog praska. Pre svega, pre velikog praska nije postojalo vreme, tako da je suštinski besmisleno govoriti o vremenu pre njega. Naravno, ukoliko prihvativimo jednu od trenutnih naučnih hipoteza, onu o univerzumu koji neprekidno pulsira iz stanja širenja, pa do sabijanja, te ponovo širenja, pa sabijanja, a gde smo mi u jednom od tih trenutnih širenja, možda bi i imalo smisla govoriti o vremenu pre (poslednjeg) velikog praska. Međutim, kako Markam govorí o naučnom konsenzusu, onda valja primetiti i to da sadašnji naučni konsenzus zapravo ostaje pri ovom jednom i jedinom univerzumu, nastalom ekspanzijom nakon velikog praska, kada je i vreme počelo da teče. Ako čisto hipotetički i zarad same priče,

čijom je ekspanzijom tokom velikog praska, nastao naš univerzum.

Izvan nauke i prirode

Markam ovde pravi, rekao bih suštinsku grešku, koju nadalje nekoliko puta ponavlja. Naime, on ateizam definiše kao uverenje, odnosno verovanje da Boga nema. Ateizam, odnosno ne-teizam, nije to. Ateizam je suprotnost teizmu, njegova negacija. Kao što je teizam sistem verovanja, običaja, tradicija i obreda posvećenih izvesnom bogu, tako ateizam nije ništa od toga. Ukratko, ateizam nije verovanje da Boga nema (ili kad smo već kod toga, bilo kog boga), već je neverovanje da Boga (ili bogova) ima. Ateizam je neverovanje, a ne verovanje. Da upotrebim jednu od uobičajenih šala, više puta rabiljene na netu i u literaturi, ateizam je verovanje, isto kao što je neskijanje bavljenje sportom ili kao što je nesakupljanje poštanskih markica hobi. Oticiću i korak dalje od opštег i ući donekle u domen prirodnih zakona i nauka. Naime, ako parne brojeve definišemo kao brojeve koji su deljivi sa dva, a neparni brojevi su njihova suprotnost (dakle, brojevi koji nisu deljivi sa dva), markamova logika pada, onda kada bi se primenila njegova definicija. Tako, ako bismo umesto jednostavne, logične i nadasve tačne definicije da su neparni brojevi oni brojevi koji nisu parni, tj. Da su to brojevi koji nisu deljivi sa dva, pošli Markamovim putem, reklamisali bismo da su neparni brojevi parni

brojevi koji nisu deljivi sa dva. Ta tvrdnja je očigledni nonsens jer se kosi sa samom definicijom parnog broja („broj deljiv sa dva”), na isti način kao što je nonsens reći to da je ateista neko ko veruje u nepo- stojanje nekog od bogova.

Nadalje, u vezi sa potuljenošću ili čistim pokvarenjaštvom toga što

ništa da dokazujemo, jer teisti imaju svoj pogled na svet i onda čemu sve. Ta besmislena, nerealna pat pozicija, ne odgovara stvarnosti. Suprotstavljeni pogledi na svet su teistički i ateistički, na primer, gde je sasvim opravdano dovesti u pitanje onaj koji iznosi eksplisitnu pozitivnu tvrdnju („Bog postoji i stvorio je sve na svetu”), a da tu

tvrde ateiste je napisao da su oni koji opet veruju da bog ne postoji. Samim tim, izjednačio je ateizam uopšte, sa tvrdim ateizmom, iako tu nema mesta znaku jednakosti. Naime, meki ateisti su oni koji ne veruju u bogove, ali ne tvrde da oni ne postoje, dok su tvrdi ateisti oni koji tvrde da bogova nema. Moglo bi se diskutovati o tome da

Ako je nešto u okviru prirode, njen je deo.

Džerveiz teret pozitivnog dokaza ostavlja na plećima onoga ko pozitivni dokaz i daje, imao bih napisati još par reči. Ele, poistovećivanje svakog pogleda na svet, sa pogledom na svet teista ili pak ateista, pogrešno je. Tako, čak i ako je Džerveiz u pravu u vezi stava da je sve što postoji deo prirode, a jeste, to ni na koji način ne znači da bi trebalo da odustane od toga da teret dokaza da neki bog postoji, ostavlja teistima. Na prosto, ako imamo humanistički pogled na svet, po kom su svi ljudi vredni, dostojni zaštite, prava na napredovanje i potragu za srećom, ne znači da ako se pojavi teista sa tvrdnjom da njegov bog postoji, mi moramo reći „Odustajem, jer imam svoj pogled na svet i zato nemam prava da od tebe tražim da uopšte dokazuješ tvrdnju da tvoj bog postoji.“ Isto važi i za bilo koji drugi, partikularni, posebni pogled na svet. Oni se ne „gađaju“ sa teističkim pogledom na svet na način da je nemoralno ili nedopustivo očekivati od teista dokaz njihovih tvrdnji. Istine radi, nismo ni mi, koji god pogled na svet imali, ili koje god poglede na svet delili, oslobođeni istog. Ako tvrdimo da je sve što postoji deo prirode, za očekivati je da smo spremni to i da dokažemo, a ne da, pred recimo teistom, kažemo da ne moramo

tvrdnuju ne argumentuje na bilo koji racionalan, razuman i objektivan način. Sa druge strane, zaista bi bilo izazovno omogućiti teisti da na osnovama naučne metode, objektivnog eksperimenta i rezultata, pokaže da je njegov bog neko ko je natprirodan, odnosno iznad, samim tim i izvan prirode. Savršeno je jasno i u objektivnom naučnom smislu definitivno to da je sve deo prirode, te da ne postoji ništa što je izvan (ili iznad) prirode. Ako je nešto u okviru prirode, njen je deo. Ako se za nešto tvrdi da je izvan prirode, to nešto i ne postoji, jer da postoji, onome ko to tvrdi, moralo bi biti dostupno da na objektivan način dokaže postojanje toga nečega, makar to zvali i bogom. Pa, srećno sa tim.

Agnostički ateizam

Markam se ovde, po mom dubokom uverenju, najviše udaljio od činjenica, u iskrenom, ali promašenom pokušaju da svoju profesionalnu deformaciju, a to je izvesno učitavanje filozofije i metafizike u diskusiju, podigne na nivo razvodnjavanja jasnih definicija. Naime, ponovio je svoju tvrdnju da je ateista neko ko veruje da bog ne postoji (iako je napisao da ateista može biti i onaj ko ne veruje u postojanje boga). Nadalje, za

li je valjano nazivati se ateistom i tvrditi eksplisitno da bogova nema, ali je definicija takva kakva je. Nadalje, Markam smatra da konцепција agnostičkog ateizma, koju je izneo Džerveiz („Ne verujem u Boga i ne znam da li postoji“), pada na testu na kom se mora suprotstaviti nekom drugom, starijem božanstvu ili manje neprirodnom božanstvu, poput Zevsa ili Odina. Međutim, uveren sam da Markam ovde greši. Zevs i Odin padaju na istom setu jednostavnih pitanja, na kojima pada i judeo-hrišćanski bog. Dakle, verujem li u Zevsa ili Odina? Ne. Znam li da li postoje Zevs ili Odin? Ne. Zaista niti verujem u njih, niti znam da li postoje. Sama činjenica da su njihovi panteoni u današnje vreme suštinski nepostojeći, ne govori ništa o tome da li Zevs ili Odin postoje ili ne. Tako, uprkos tome što se savršeno slažem sa Markatom u vezi sa tim da je judeo-hrišćanski bog osmišljen kao složeniji, vanprirodni od većine starih božanstava, ta njegova osobina samo diskusiju sa teistima čini opsežnijom, donekle zanimljivijom ili besmislenijom, zavisno od gledišta, ali osnovni set pitanja ne ukida, niti ih čini nepodobnim ili nepogodnim za stara božanstva, poput Zevsa ili Odina. I ponovo, uz svojevrsno

oprštanje Markamu na izvesnoj nadobudnosti u pogledu svog viđenja superiornosti filozofije nad jednostavnim i ispravnim definicijama i činjenicama, jasno je da je određene čvrste definicije nepotrebno promenio i time našteto sam onima koji će se povesti za njegovim tumačenjima i nepotrebno odlutati od onog jednostavnog „2+2 u skupu prirodnih brojeva daje četiri“. Jednostavno, ako ne

(pošteno) slična ljudima, dok u isto vreme nekritički odbacuje sve negativne osobine i sve iracionalnosti i logičke rupe vezane za narativ o tom njegovom bogu. Čak i tako, sve je to tanano. Napokon, izražavam potpuno i glasno neslaganje sa Markamovom tezom da se bilo kakvim podilaženjem iluzijama teista, deradikalizuju ateisti, koji se danas često vide kao proverbijalni veliki zli

I da ponovim još jednom, ne sumnjam u Markamove dobre namere i iskreni ateizam. Samo želim da ukažem na to da nije korisno dovoditi u zabludu brojne mlade ljude koji sigurno prate njegove nastupe i mogu steći pogrešnu sliku o razlozima zbog kojih neće verovati u bilo kog boga. Obaška to što mogu da se ozbiljno osramote u kakvoj debati sa iole načitanim teistom.

Šta će vam teista reći? Da su ti bogovi nestvarni, a njegov je stvaran? Zaista? Pa kako je stvaran, na temeljima objektivnih saznanja, ponovljivih opita i objektivnih rezultata?

zna da li judeo-hrišćanski bog postoji, a ne naziva sebe agnostikom u vezi sa tim, Markam greši, nepobitno.

Ja verujem u jednog boga manje od tebe

Markam ne vidi nelogičnost u tome što teisti ne veruju u 2999 bogova, ali veruju u 3000-og boga. Međutim, ako se postavi pitanje „Zašto ne veruješ u tih 2999 bogova, a veruješ u 3000-og?“, sva logika upravo pada u vodu. Šta će vam teista reći? Da su ti bogovi nestvarni, a njegov je stvaran? Zaista? Pa kako je stvaran, na temeljima objektivnih saznanja, ponovljivih opita i objektivnih rezultata? Da li će se pozvati na danas popularan sinkretizam, gde su, navodno, svi ljudi oduvek verovali samo u jednog pravog boga (koji je baš njegov bog), ali je taj bog uzimao razne pojavnne oblike, shodno sposobnosti tih naroda da ga spoznaju? Sve to nema ama baš nikakve veze sa logikom. Jedino približno logički održivo bi bilo to da kaže da mu je jednostavno lakše da veruje u misterioznog, nepojmljivog boga, nego da veruje u neko od božanstava koja su tako

vuk. Stvarno? Koliko terorističkih napada godišnje i sa koliko žrtava, izvedu radikalizovani ateisti? Koliko bombaša samoubica je bilo u poslednjih, godinu, dve, deset, sto, među radikalizovanim ateistima? Da li su zaista radikalizovani ateisti, ko god oni bili, problem? Da li je zaista potrebno podilaziti iluzijama, samo da se religiozna većina ne bi našla uvredena činjenicama i istinom? Ma dajte... U svakom slučaju, ovo je tačka oko koje se apsolutno ne mogu složiti sa Markamom, do mere izrazitog odbacivanja same premise o potrebi za „deradikalizacijom“ ateista. Ateisti nisu problem. Ne može problem da bude onaj ko ne veruje u mutnu sliku sujetnog, agresivnog, kažnjavanju sklonog boga, koji je pride manjina u sopstvenoj zemlji.

I da, ne samo što ćemo u ogromnoj većini oprostiti Džerveizu to što se nije bavio nepotrebnim filozofiranjem i frljanjem pogrešnim definicijama, već će nam, uveren sam u velikom broju, biti drago to što je još jednom, jezikom običnog čoveka, iskrenog i otvorenog, pokazao to zbog čega je ateizam logički čvršći, održiviji i naprosti prirodniji od teizma.

O autoru:

Kori Markam je odrastao u tipičnoj nedenominacionoj hrišćanskoj porodici u Ilinoju, a sada živi u Filadelfiji. U tinejdžerskim godinama je, iz niza razloga, počeo da preispituje mnoštvo pojmova koje je do tada uzimao zdravo za gotovo, poput pojma „Boga“. Zainteresovan je za filozofiju i religiju i završio studije filozofije i religije na Univerzitetu Bredli. Trenutno je jedan od voditelja podcasta „Hinge“, u kom on kao ateista, zajedno sa jednim pastorom istražuje život i učenja (pseudo) istorijske ličnosti Isusa iz Nazareta. Čest je učesnik debata i predavač u vezi tema moralne filozofije i filozofije religije.

Originalni tekst:

<http://www.atheistrepublic.com/blog/cory-markum/some-thoughts-recent-conversation-between-gervais-colbert>

Originalni autor:

Kori Markam (Cory Markum)

Preveo i priredio dodavanjem svojih komentara:

Marko Ekmedžić

Žena koja podržava religiju

Mali Zemunac za Božić piše pismo Isusu:
„Dragi Isuse, celu sam godinu bio dobar dečko i za Božić bih hteo...“

Baci pismo u đubre. Uzme novi papir i napiše:

„Dragi Isuse, nisam grešio, slušao sam roditelje i za Božić bih hteo...“

I ponovo baci pismo u đubre. Odjednom, ode u sobu svojih roditelja i uzme malu gipsanu statuu device Marije. Stavi statuu u kutiju za cipele i sve zajedno sakrije u svoj ormara. Uzme novi papir i napisa:

„Znači Isuse, ako želiš ponovo da vidis kevu...“

Sede Muji na ramenima anđelak i đavolak. Kaže đavolak:

„Ne brini, Mujo. Nisi ni prvi, ni poslednji doktor, koji je spavao sa pacijentkinjom...“

A anđelak šapuće:

„Mujo, samo da te podsetim - ti si veterinar!“

Ne oblači se tako
...uf... nemoralno!
To je **GREH!**

Alkohol?
To je **HARAM!**

Abortus nikako!
Ostani kod kuće,
rađaj još beba!

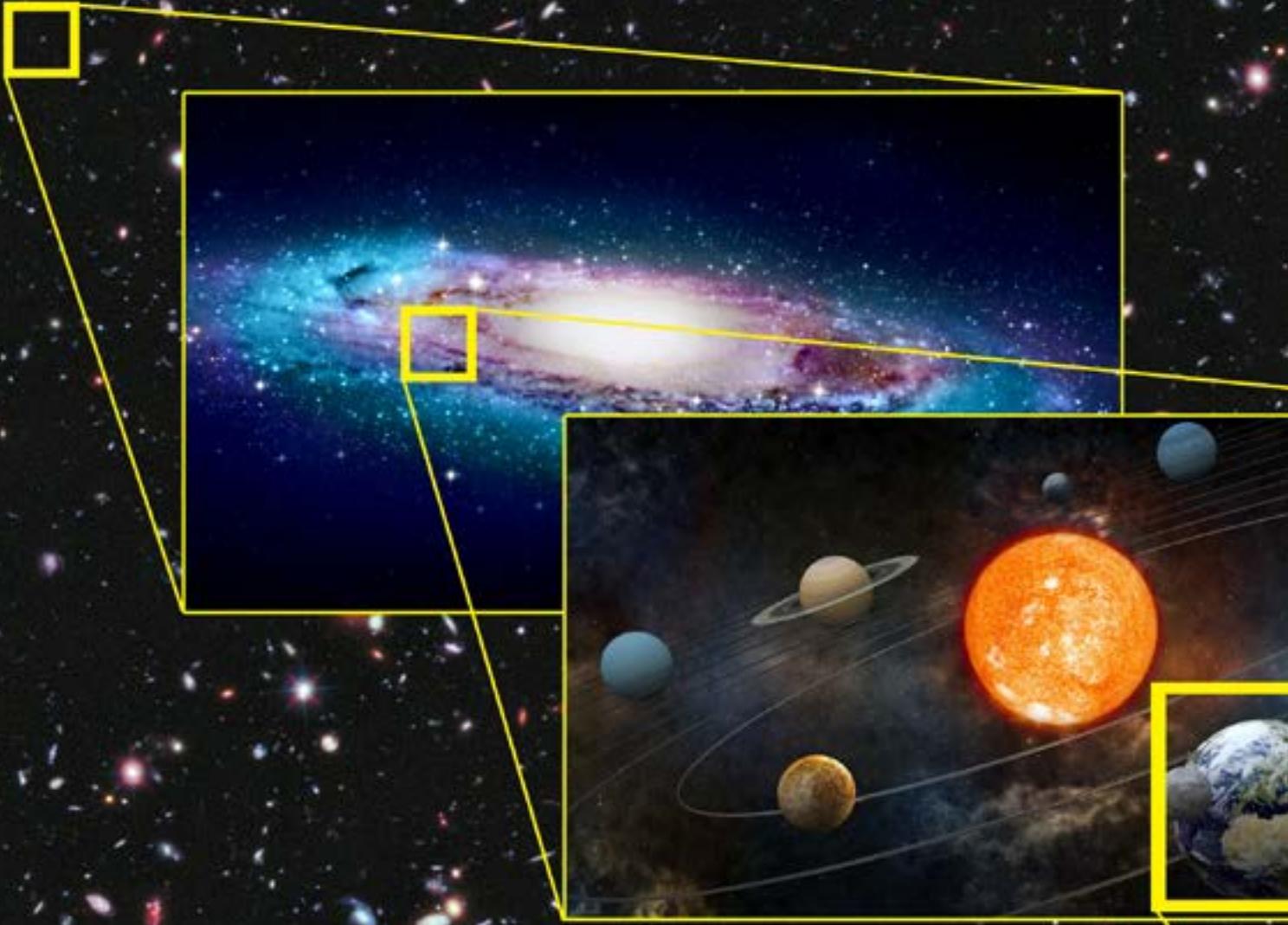
Bez smeja!
Bez plesa!
Bez zagrljaja!
GREH!

Začepi i ostavi
nas da sami
odlučujemo!

Upomoć! Oni napadaju
sve što je meni sveto!
Imam pravo da
ispovedam svoju
religiju!

Kako se zove pop sa srčanom manom?
Aritmije!

Šta rade pop i automehaničar zajedno?
Opela.

**Čuvajte se lažnog znanja.
Ono je opasnije od neznanja.**

Džordž Bernard Šo

**Samo dve stvari su beskonačne,
univerzum i ljudska glupost, a za
univerzum nisam baš siguran.**

Albert Ajnštajn

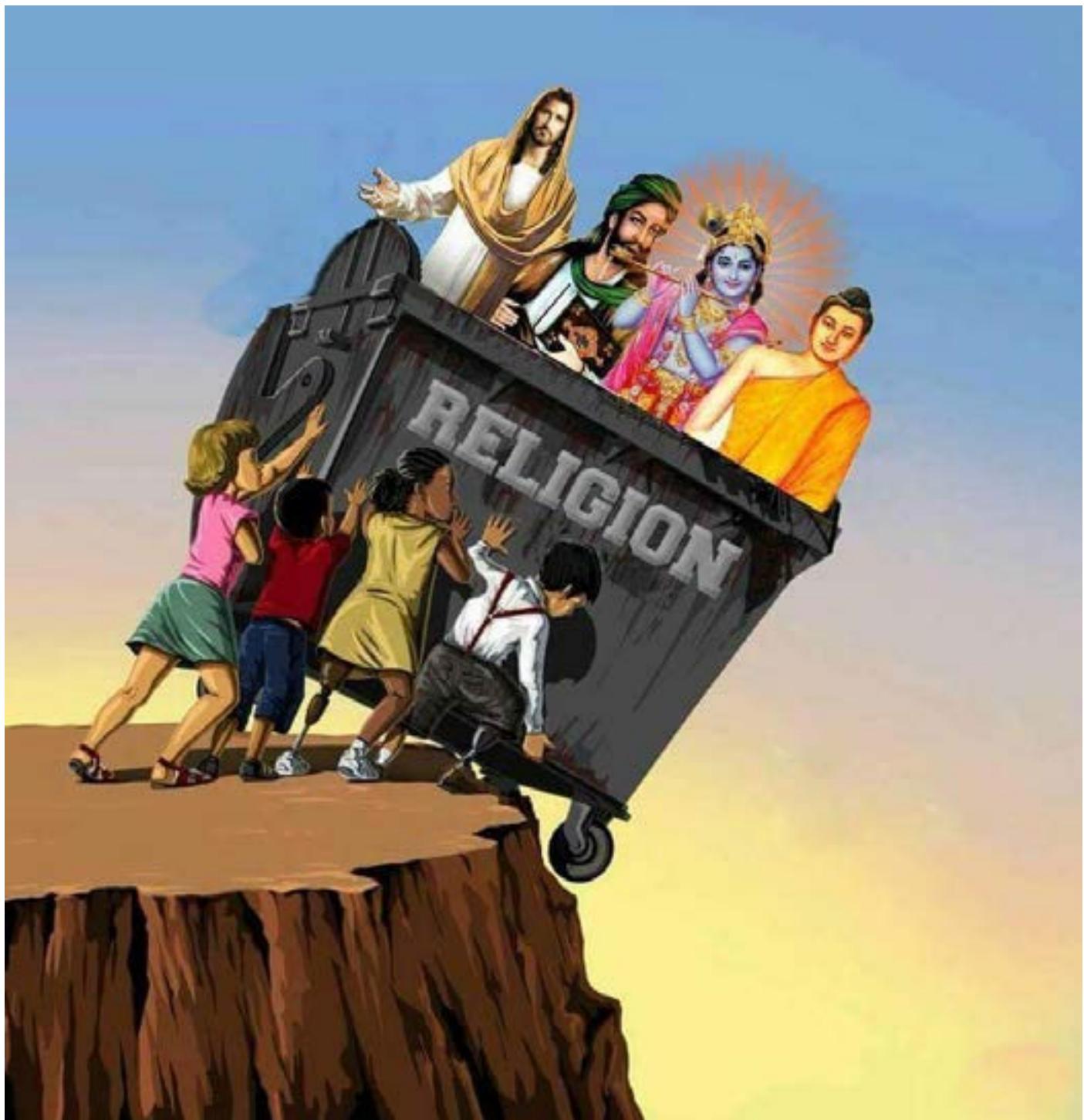
**Ništa na čitavom svetu nije tako
opasno kao iskreno neznanje i
posvećena glupost.**

Martin Luter King ml.

**Lično mišljenje je posrednik
između znanja i neznanja.**

Platon

Rodila Fata Muji sina, a ono, grdosija, ima 7 kila.

Skupio se svijet, svi se čude, gledaju.
Prođe tako dva mjeseca, dolazi Suljo da vidi
Mujinog sina.

“Mujo, bolan, kako mali?”

“Odlično.”

“Pa koliko sada ima kila? Prošlo je već dva mjeseca?”

Mujo će:

“Sada ima 6.”

“Pa kako? Djeca rastu!”

“Obrezali ga.”

**ŽELIM DA SVI POZDRAVIMO NAJNOVIJEG
ČLANA NAŠE GRUPE - VAKCINU KOJA
IZAZIVA AUTIZAM.**

Umro teoretičar zavere i otiošao u raj. Dočekao ga na vratima raja sam Gospod Bog i reče mu:
„Dobro došao! Imaš li kakvih pitanja za mene?“

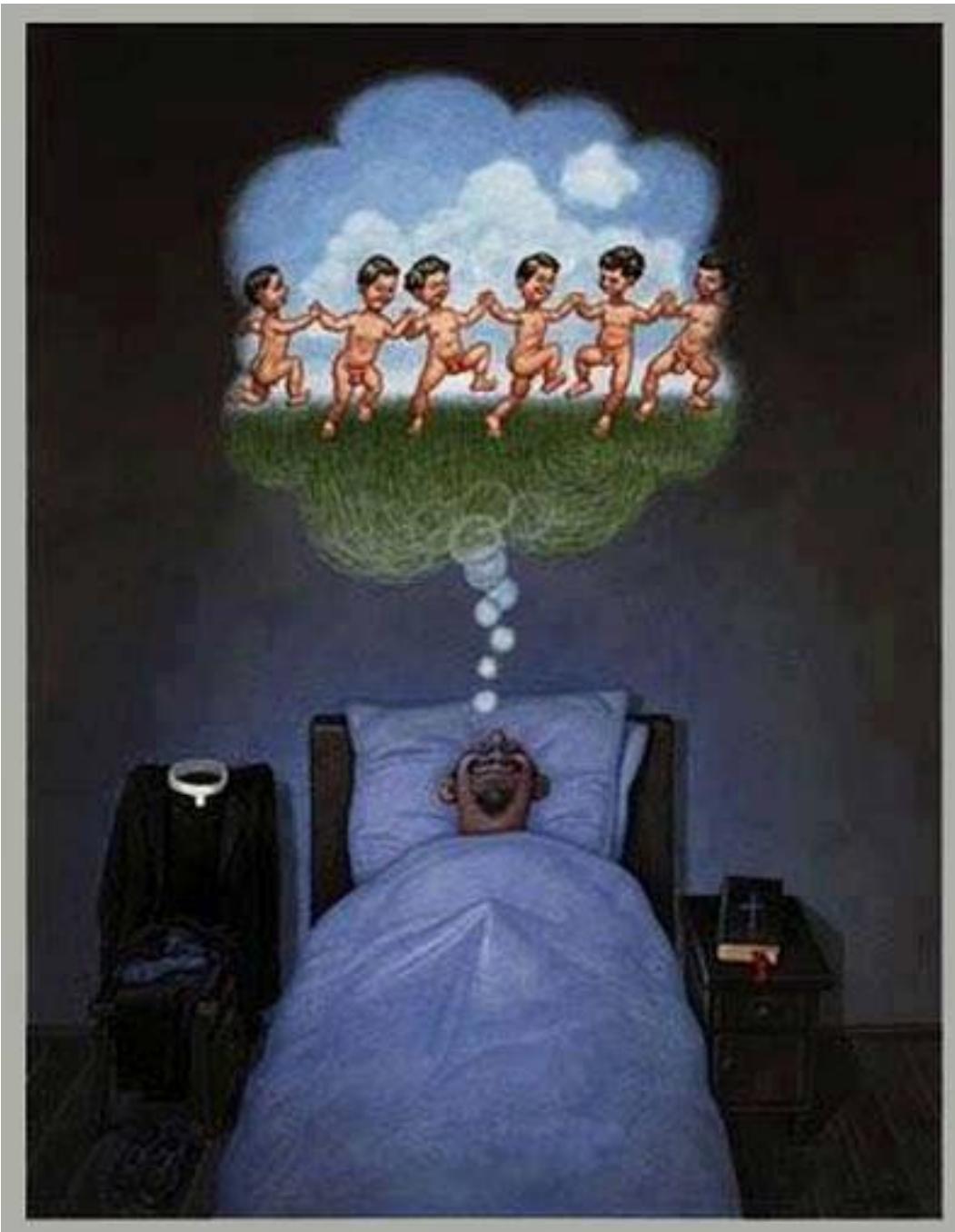
Teoretičar zavere upita:

„Je li Buš odradio napade 11. septembra?“

„Nije Buš. Rušenje kula blizankinja je bio teroristički napad, izvela ga je Al-Kaida i njen vođa Osama Bin Laden. Nije postavljen eksploziv unapred i nije raketa pogodila Pentagon. Američka vlada nije imala nikakvo predznanje o napadu.“

Teoretičar zavere sasluša Boga i pomisli:

„Au, pa ovo je mnogo veća zavera nego što sam mislio...“

CNN novinarka je čula za jednog starog Jevreja koji se šezdeset godina molio svaki dan dva puta dnevno na Zapadnom zidu. Odlučila je da ga poseti i napiše članak o njegovom iskustvu. Gledala ga je nekih 45 minuta kako se moli. Kad je završio i krenuo nazad, prišla mu je i zatražila intervju:

„Oprostite, ja sam Rebecca Smith, CNN. Kako se zovete?“

„Morris Feinberg“, odgovorio je stari Jevrej.

„Gospodine, koliko dugo dolazite i molite na Zapadnom zidu?“

„Vec šezdeset godina.“

„Šezdeset godina? To je zadržavajuće. O čemu molite?“

„Molim za mir među hrišćanima, judaistima i muslimanima. Molim za prestanak mržnje i ratova. Molim da deca odrastu u odgovorne zrele osobe i da vole svoje bližnje.“

„I kako se osećate nakon šezdeset godina?“

„Kao da govorim zidu.“

Došao čovek kod vladike da se ispovedi i kaže:

„Oče, zgrešio sam, imao sam seks sa taštom.“

A vladika mu kaže:

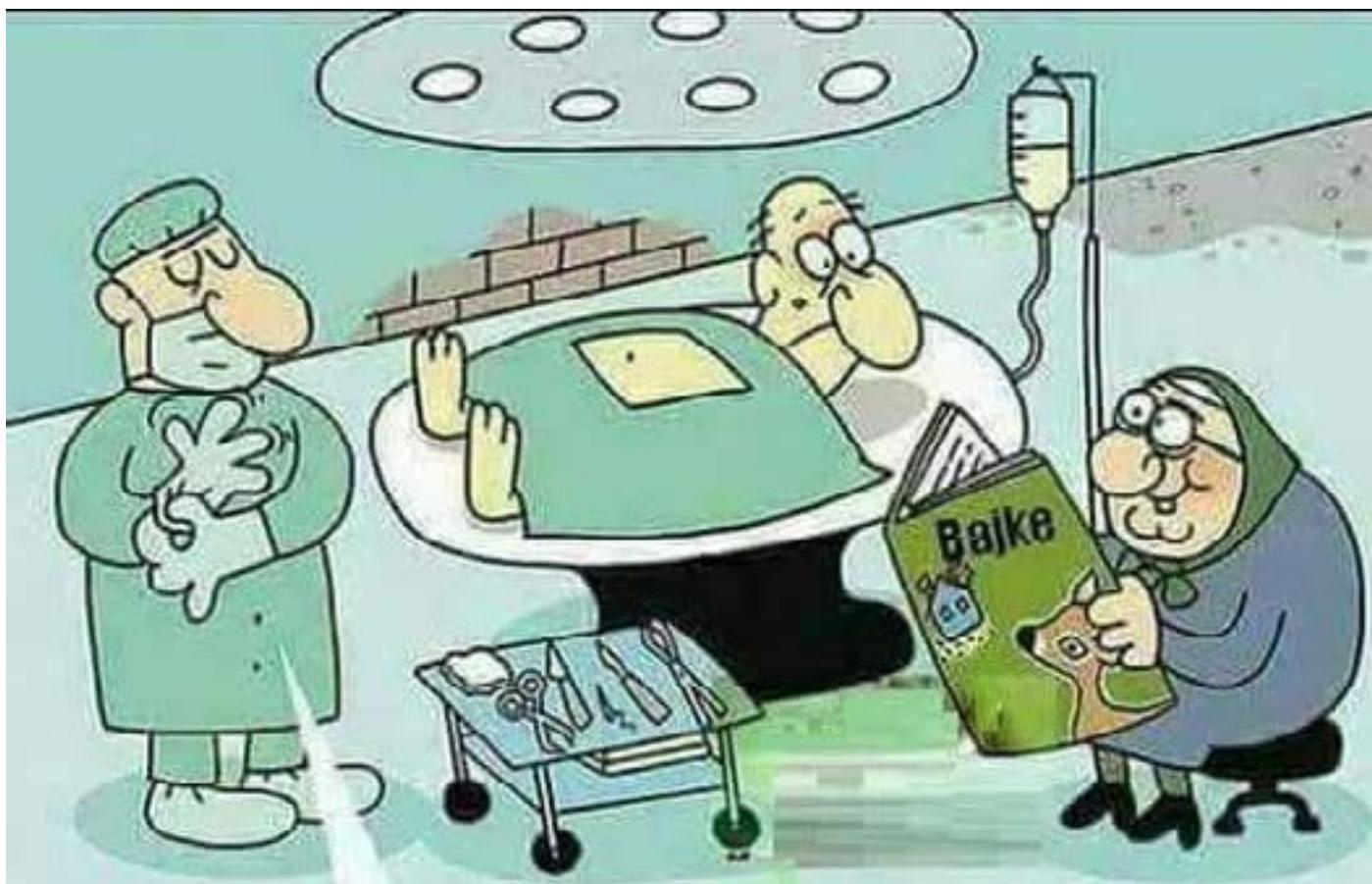
„Ja sevapa!“

„Ali imao sam seks i sa svestnikom.“

„Ja meraka!“

„Naš pop kaže da sam mnogo grešan.“

„Ja ludaka!“

**Pošto je anestezijolog otišao u
Nemačku da radi kao konobar, baba
Kaťa će vas uspavati bajkama**

Došao čovek kod popa da se ispovedi, pa kaže:

„Oče, mnogo sam grešio.“

Ovaj reče:

„Kaži, sine, šta si uradio?“

„Oče, imao sam odnos sa mačkom.“

Na to će pop:

„To je veliki greh sine, nego kaži kako si to uradio.“

„Gurnem je u čizmu da me ne grebe, pa onda ...“

Čuje to popov sluga koji čisti prostoriju za isповест, pa kaže:

„Je l' vidiš, pope, kako se to radi, a ne k'o ti: drž' je Milutine, drž' je Milutine!!!“

ODBRANA PRAVA NA UVREDU

Jedna od možda najvećih tragedija na Zapadu danas je činjenica da sloboda govora nije više pravo koje možemo da smatramo zagarantovanim. U današnje vreme to je privilegija koja je dostupna samo onima sa naoružanim obezbeđenjem.

Prošlo je skoro deset godina od kada su danske novine objavile karikature proroka Muhameda i prouzrokovale burne proteste muslimana u celom svetu i istovremeno otkrili činjenicu da u Evropi postoji razlika između istinskih poklonika slobode govora i onih koji su spremni da ustuknu pred religioznim fanaticima. Otprilike u to vreme došla sam u Berlin da branim slobodu na uvredu. Nažalost to pravo nije tako sigurno kao što je bilo 2005. godine.

jućim komentarima američkog karikaturiste Gerija Trida (Garry Trudeau) u govoru od pre desetaka dana u kome je osudio „apsolutiste slobode govora“ da ne koriste zdrav razum u svom radu. „Objavljujući sirove i vulgarne crteže koji su sličniji uličnim grafitima nego karikaturama, Šarli je zašao u govor mržnje“, tvrdi Trido. On je čak kritikovao i francuske vlasti za hapšenje muslimana koji su „nesmotreno“ koristili svoju slobodu govora da izraze svoju podršku napadima.

na Zapadu danas je činjenica da sloboda govora nije više pravo koje možemo da smatramo zagarantovanim. U današnje vreme to je privilegija koja je dostupna samo onima sa naoružanim obezbeđenjem.

Oni koji hoće da zatvore raspravu o islamu – o tome šta je direktno rađeno u ime Muhameda i u skladu sa instrukcijama iz Kurana – ne samo da mogu biti ubijeni, nego moraju da izdrže i lične napade. Međutim, mene pretnje neće utišati. Kako da čutim? Da li je pretnja radikalnog islama manja nego 2005. godine? Zar da ništa ne kažem kad u Etiopiji pristalice takozvane Islamske države brutalno odrubljuju glave hrišćanima? Da li da čutim kad zločini džihadista teraju hiljade ljudi da rizikuju živote dok očajnički pokušavaju da se domognu Evrope preko Mediteranskog mora? Ja definitivno neću da čutim. Ponajmanje u Nemačkoj.

Berlin je grad bogat istorijom. Juče sam šetala pored Spomenika holokausta. Šetala sam pored Memorijalnog spomenika za 2000 palih Sovjetskih boraca. U Nemačkoj, totalitarna ideologija nije nešto iz daleke prošlosti što se odnosi na ljude iz dalekih zema-

Geri Trido

Pomislite samo na masakr za poslenih u "Charlie Hebdo" kancelarijama u Parizu sedmog januara i groznog ubijanja ljudi u jevrejskom restoranu istog dana. A potom uporedite to sa začuđu-

„Da li bi on možda više voleo da su uhapsili Stefana Šarbonije (Stéphane Charbonnier), urednika Charlie Hebdo-a? Ja sam apsolutista slobode govora. Jedna od možda najvećih tragedija

lja. Drugi svetski rat, katastrofa izazvana nacizmom, se završio pre manje od 70 godina. Takođe pre oko 25 godina jedan manje nasilan ali svejedno diktatorski režim je srušen u ovom gradu.

Nemci razumeju, nadam se, da loše ideje nastaju prvo kao male ideje pojedinaca, pa se šire nepriimećene od većine, baš kao kancer. Ako ih ignorisemo u ranim fazama, dok su pojedinci još uvek malobrojni, oni će predstavljati mnogo veći problem kad, kao kancer, prete da unište celo telo.

Verujem da je nereformisan islam totalitarni sistem, istovremeno religiozni i politički. Ja poštujem religiju i religiozne ljude. Moje odbacivanje religije mojih roditelja u kojoj sam odgajana nije zato što zameram religiji. Moje primedbe se odnose na političke dimenzije islama. Ja se protivim šerijatskom zakonu. Ja se protivim džihadu. Ja se protivim konceptu nametanja ispravnog i zabrane pogrešnog. Ja zagovaram život, a ne smrt i stoga se protivim preteranim islamskim bavljenjem zagrobnim životom. Ja se protivim učenju i praksi Muhameda nakon njegovog prelaska u Medinu 622. godine nove ere. Ja se protivim pasusima u Kurantu i Haditu koji naređuju verniku da ubija nevernike u svakoj prilici. Takođe se protivim postupci-

Stefan Šarbonije

trebalo i svaki Nemac, oživljavanju antisemitizma džihadista.

Priznajem da sam nekada verovala da su Muhamedove naredbe i komande iz Kurana tu da se povinujem, a ne da sumnjam u njih. Naučila sam da se pitam. Naučila sam da sumnjam. Bio je to dug i težak proces. Danas sam ovde pred vama da promovišem poruku optimizma u svojoj knjizi "Joretik". U njoj pišem da treba razlikovati islam, sistem ideja, i muslimane, nama srodnna ljudska bića.

Islam kao sistem ideja, bez reforme, nije religija mira.

Ali optimista sam da bi islam

Medine. U popularnoj štampi oni su opisani kao ekstremisti, radiči, fundamentalisti i slično. Ono što imaju zajedničko je žarka želja da primene Muhamedov primer u Medini na društvo XXI veka.

Oni teže stvaranju vlade zasnovane na šerijatu. Neki od njih imaju lokalne ambicije, neki od njih imaju regionalne ambicije, a neki od njih imaju globalne ambicije. Neki od njih žele džihad ili Sveti rat da bi ostvarili cilj, a neki od njih misle da je bolje da se cilj postigne propovedima.

Druga grupa su muslimani Meke. Mislim da su oni najbrojniji. U

Naučila sam da se pitam. Naučila sam da sumnjam. Bio je to dug i težak proces.

ma koji se opravdavaju ovakvim tekstovima. Protivim se segregaciji muškaraca i žena. Protivim se držanju žena ili devojaka kao roblje. Protivim se masovnom silovanju žena. Protivim se brakovima sa decom. Takođe se protivim onima koji bacaju homoseksualce sa visoke zgrade, i - ako prežive - kamenju ih. Protivim se, kao što bi

mogao postati religija koja promoviše mir, međutim, samo pod uslovom da bude reformisana.

Zašto sam toliki optimista? Zato što postoje muslimani koji rizikuju svoje živote da ga reformišu - da bi identifikovali šta bi u Muhammedovim učenjima trebalo ostaviti u istoriji, a šta treba sačuvati.

Ja razlikujem tri grupe muslimana. Prvu grupu zovem Muslimani

svakodnevnom životu oni su nekad aktivno religiozni a nekad ne. Muslimani Meke su između dva sveta. S jedne strane, oni su privučeni modernim sadržajima. Oni se okreću modernom, ponekad i očajnički, poput čamaca punih ljudi koji beže od haosa koji su izazvali muslimani Medine u Libiji. Ali oni se takođe drže Kurana i Muhammedovog učenja.

Neki od pobožnijih, ako stignu na Zapad, štite decu od modernog. Kažu: ne možete gledati televiziju. Ne možeš se šminkati. Ne možeš imati dečka ili devojku.

I konačno, broj tri, disidenti.

Upravo su ovi hrabri muslimanski muškarci i žene koji se bore da objasne da nerazvijeni islam jednostavno nije kompatibilan sa modernim moralom.

Danas postoji očajnička borba između muslimana Medine i disidenta islama za srca i umove muslimana Meke. U ovoj borbi, od velike je važnosti da podržimo pravu stranu. Ranije ove godine, kancelarka Angela Merkel ponovila je reči bivšeg predsednika Kristijana Vulfa (Christian Wulff) da „Islam pripada Nemačkoj“. Verujem da je tim rečima izneverila disidente.

ma; skup ideja koji ne mogu biti deo istinski slobodnog i otvorenog društva.

Drugo, odrastajući u protestantskoj porodici iza gvozdene zavese u Istočnoj Njemačkoj, kancelarka Merkel bi trebalo da razume bolje od mnogih značaj religijske reforme i patologiju totalitarnih ideja kada se one primjenjuju u praksi. Razumem dilemu kancelarke Merkel. Razumem potrebu da se muslimani osećaju kao kod kuće u Nemačkoj, da ne treba osnažiti rasiste i ksenofobe, kao i potrebu da se vodi računa o osetljivosti koju mnogi nemački građani muslimani pokazuju kada se njihova religija kritikuje. Ali izlaženje u susret zagovornicima nereformisanog islama nije pravi način. Rat u islamu, između onih koji traže reformu i muslimana Me-

zemalja otputovali su u Siriju i Irak kako bi se pridružili Islamsoj državi, uključujući oko 650 ljudi iz Nemačke. Posle Francuske, najveći broj ISIS regruta dolazi iz Nemačke i Britanije, prema Međunarodnom centru za proučavanje radikalizacije i političkog nasilja. Nemačka obaveštajna služba procjenjuje da u ovoj zemlji deluje 30 različitih islamskih grupa.

Različiti ljudi idu iz Evrope u Siriju. Neki su mladi, neki stariji, neki bogati i dobro obrazovani, drugi siromašni i neobrazovani. Neki imaju kriminalni dosje, a neki ne. Šta im je zajedničko? Odgovor je - ubedjenje. Uverenje da pridruživanjem kalifatu oni služe Alahu i žive u skladu sa učenjima proroka Muhameda.

Mi na zapadu primenjujemo razne mere protiv terorizma kako bismo odvratili naše muslimanske građane od odlaska u „zemlju zla“. Opravdavamo njihove postupke špekulacijom o njihovim statusu u društvu njihovim izmešanim identitetima, njihovim teškoćama kod kuće. A ne pokušavamo da ih ubedimo da odbace ideologiju Islamske države, ideologiju koja direktno potiče iz islamskog pisma, islamskih učenja i islamske tradicije.

Berlin je grad pun istorije i spo-

Kristijan Vulf i Angela Merkel

Danas postoji očajnička borba između muslimana Medine i disidenta islama za srca i umove muslimana Meke. U ovoj borbi, od velike je važnosti da podržimo pravu stranu.

Divim se i poštujem kancelarku Merkel. I zbog toga, očekivala sam da će više ceniti, više od drugih zapadnih lidera, dve ključne tačke. Prvo, razliku između ideja i ljudi. Jevreji su ljudi. Muslimani su ljudi. I nemački Jevreji i nemački muslimani su Nemci. Ali islam je skup ideja kojima očajnički treba refor-

dine, ne samo da se događa u većinski muslimanskim zemljama, već širom sveta, uključujući tu i Nemačku. Kako je Njujork tajms objavio ovog vikenda, sada ima više britanskih muslimana koji služe u takozvanoj islamskoj državi nego u britanskoj vojski. Muškarci i žene iz preko 90

menika. Najnoviji spomenici nam sklapaju delove priče o Sovjetskom Savezu. Komunizam nije bio poražen zbog trke nuklearnog oružja i ratova oružanih snaga koje su se dve super sile vodile na drugim kontinentima. Komunizam je poražen na bojnom polju ideja. Svojevremeno je napravljen deta-

ljan plan koji je pomogao, zaštitio i podstakao disidente Istočnog bloka. Kao islamski disident, predlažem da izmenimo pet ključnih načela islama:

1. *Status Kurana kao konačne i nepromenljive reči Božije i nepogrešivost Muhameda kao poslednjeg glasnika boga.*
2. *Islamsko davanje prednosti za grobnom životu u odnosu na život.*
3. *Tvrđnju šerijata da je to sveobuhvatni sistem prava koji reguliše i duhovnu i svetovnu sferu.*
4. *Obavezu običnih muslimana da nameću svoju verziju dobra i zla.*
5. *Koncept džihada ili svetog rata.*

„Nije ni Kuran niti Biblija - koji su rasparčani, neusklađeni i slabo napisani romani - nego njihovi verni sledbenici koji ih čitaju kao da čitaju uputstva za sklapanje Ikea nameštaja, kao da bi se čitav svemir urušio ako se ne pridržavate svih instrukcija do detalja. Moram se pridržavati zadatog pravca dok koljem nevjernika da mi Bog ne uskrati zagrobni „Club Med” (poznati lanac odmarališta, prim. prev.) nakon moje smrti. Ako tretirate bilo koju svetu knjigu kao absolutnu istinu i onda bukvalno primenite ono što ti „Sveti spisi” zagovaraju na sebe i druge šta dobijate? Krvoprolice.“

Ayan Hirsi Ali

Moramo pre svega da branimo slobodu govora. A pravo na slobodu govora mora uključiti pravo na uvrede.

Shvatam da će takvoj reformi islama biti potrebne generacije. Ali moramo negde početi. Moramo da pružimo podršku disidentima. Da bismo im pomogli, moramo pre svega da branimo slobodu govora. A pravo na slobodu govora mora uključiti pravo na uvrede. Moramo zaustaviti trend samocenzure. Ne smemo obraćati pažnju na „brigadu časti“, izraz koji je skovao Asra Nomani, muslimanski reformator koji tačno razume instrumente koji se koriste da se zaustavi rasprava o islamu. Počela sam o događajima od pre 10 godina, kada je danskim karikaturistima prečeno smrću zbog karikatura Muhameda. Želim da završim sa citatom čoveka koji je ubijen zbog odbrane svog prava na uvrede.

U svom poslednjem svedočenju “Problem”, koji je napisao samo nekoliko dana pre nego što je ubijen, objavljenom u četvrtak, Stefan Šarbonije je briljantno i provokativno sumirao veliko pitanje našeg vremena:

Ovaj članak je zasnovan na govoru Ayan Hirsi Ali u Berlinu 19. aprila. Njena nova knjiga „Jeretik: Zašto islamu treba reforma odmah“. Član je projekta „Budućnost diplomacije“ u vladinoj školi Harvard Kenedi, gostujući profesor američkog Instituta za preduzetništvo i osnivač AHA fondacije.

Ispravka: ranija verzija ovog posta netačno pripisuje citat “Islam pripada Nemačkoj” predsedniku Joahimu Gauku (Joachim Gauck). Citat pripada bivšem predsedniku Kristijanu Vulfu.

Orginalni članak:

https://www.huffingtonpost.com/ayaan-hirsi-ali/defending-the-right-to-offend_b_7104960.html

Preveo:
Miroslav Stefanović

O autoru:

Ayaan Hirsi Ali je rođena 1969. u Mogadišu u Somaliji. Poznata je holandska feministička aktivistkinja i političarka. Poznata je kao vrlo aktivna (i često kontroverzna) spisateljica i kritičarka islama. Bila je članica Tweede Kamera (donjeg doma parlamenta Holandije) i Narodne stranke za slobodu i demokratiju (VVD) od 2003. do 2006. godine. Hirsi Ali je pod velikim stepenom osiguranja zbog ozbiljnih pretnji njenom životu usled izražavanja stavova koji su priличno kritični prema pojedinim aspektima islama. Najpoznatiji je njen film Potčinjavanje, koga je režirao Teo Van Gogh (Theo van Gogh), koji je zbog toga ubijen, a zbog koga je postala žrtvom Mreže Hofstad.

Hirsi Ali je 2006. objavila ostavku na zastupničko mesto u Parlamentu Holandije i otišla u SAD.

**Kako je savršena i miroljubiva naša vjera.
Islam je vjera mira i tolerancije.
Idemo, vrijeme je za popodnevnu molitvu.**

**Hvala ti, ja ne idem, ja sam
napustio islam**

ŠTA!!!

**Poslanik s.a.v.s., u hadisu kojeg bilježi Buharija,
je rekao: "Ko promijeni svoju vjeru ubijte ga!"**

**Došao neki čovek kod popa da ga zamoli da
sahrane njegovu mačku po pravoslavnim
običajima.**

Odgovori mu pop:

**„Ti nisi normalan, ne radimo sa životinjama!“
„Pa dobro, mogu li to obaviti kod katoličk-
og kolege? Mnogo mi znači, dao bih 3.000
eura...“**

A pop će:

„Što ne kažeš da je krštena?“

**Sveštenik iz malog sela je bio veliki ljubitelj
ptica i peradi. Čuva ih je u kavezu iza crkve.
Jednog nedeljnog jutra, pri uobičajenom
obilasku živine, opazio je da mu je nestala na-
jlepša patka i pošto je znao da je neko ukrao
tik pred misu, odlučio je da ispita vernike:
„Ko ima patku?“**

Ustali su svi muskarci.

**„Ne, nisam tako mislio. Da li je ko video
patku?“**

Ustale su sve žene.

**„Ne, ne, ni to nisam tako mislio. Da li je neko
video tuđu patku?“**

Ustala je polovina žena.

**„Ne, ne i ne. Mislio sam da li je ko video moju
patku?“**

**Ustali su ministranti, nekoliko mlađih žena,
dva mlađa sveštenika i koza.**

**„Ma ne, mislio sam da li neko sada drži patku
u rukama?“**

**Ustala je devojka u zadnjoj klupi i rekla
momku do sebe:**

„Lepo sam ti rekla da će videti!“

**Pedofil?
Ja?**

Johane, rekoh ti da nekontrolisana migracija znači kraj za nas Švedane!

Gledaj to sa pozitivne strane, Bjorne.

Niko ne može da kaže da smo rasisti!

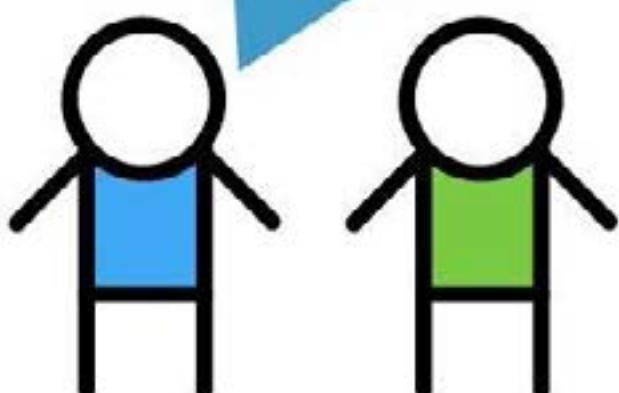
Courteous Host

redpanels.com

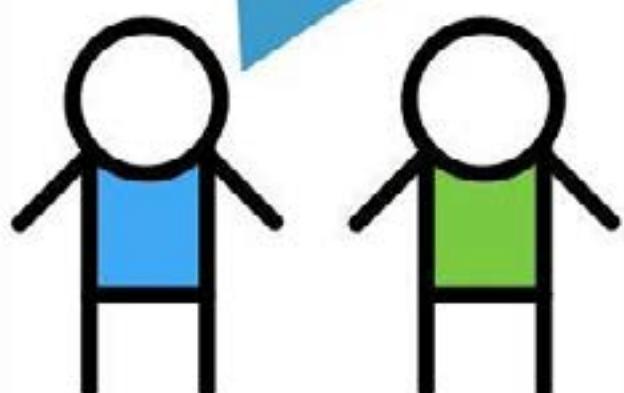
Uvredjen sam!

Baš me briga

Zašto si još ovde?

Hoću još

VICTIMS OF CIRCUMSOLAR

I MOLITVA JE LEK

Nevernici nemoralno zloupotrebjavaju naše svete verske praznike!

Kako to?

Za božićne, novogodišnje i uskršnje praznike imaju slobodne dane!

Uместо slobodnih dana, trebalo bi da rade.

Znači, vi usurpirate našu medicinu!

Uместо što se lečite, trebalo bi da se molite!

Iznenađenje!

Šta koji...?

